

Mohana van den Kroonenberg
met tekeningen van
Karst-Janneke Rogaar

Peer



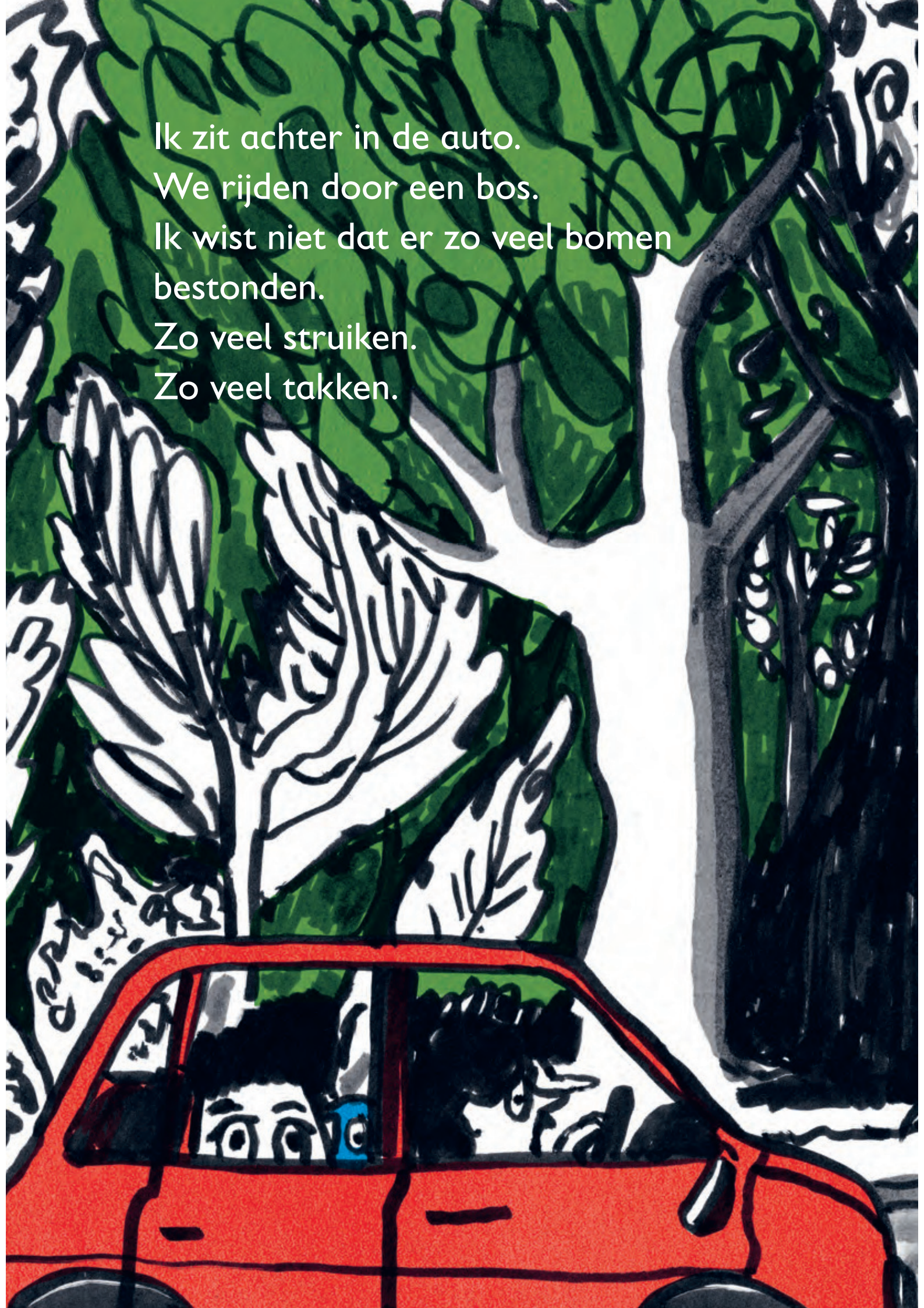
Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij
2025

Ik moet naar tante Fee.
De hele vakantie.
Maar dat wil ik niet.
Tante Fee is heel raar.
Veel raarder dan je denkt.
Ze heeft een grote pukkel op haar neus.
Ze loopt helemaal krom.
En ze woont in een huisje midden in
een donker bos.

‘Sprookjes bestaan niet,’ zegt mam.
‘En kabouters ook niet,’ zegt pap
erachteraan. ‘Alleen rare mensen
geloven in kabouters. Zijn wij raar, Kai?’
‘Nee.’
‘Geloven wij dus in kabouters?’
‘Nee!’
‘Goed zo, jongen.’



Ik zit achter in de auto.
We rijden door een bos.
Ik wist niet dat er zo veel bomen
bestonden.
Zo veel struiken.
Zo veel takken.



Dan remt papa en staan we stil.
'Is het hier?' vraag ik.
Pap en mam zeggen niks.
Ik zie een huisje.
Er komt rook uit de schoorsteen.

Dan zegt mam opeens toch wat.
'Het komt goed, lieverd.
Die zes weken zijn zo om.
Tante Fee is heel aardig.
Ze is alleen een beetje anders.'
Mam lacht naar me.
'En laat je dus niks wijsmaken,' zegt
papa.
'Kabouters zijn verzinnsels van mensen
die een beetje anders zijn.'
'En sprookjes bestaan ook niet,' voegt
mam er snel aan toe.
'Peperkoekhuisjes, heksen op bezems,
dat soort dingen: grote onzin.'

